

Cena w sprzedaży
3 ct. (6 hal.)

PRENUMERATA
w Krakowie i Podgórze miesięcznie
1 K 40 h.
za dostawę do domu depozytu
30 hal. y.
za przewóz do domu K. 1.40.
Przebiegi: 1 gruzo;
1 K. 50 h. 2 50 ct. 1 K.
miesięcznie.

NOWINY

DIENNIK ILUSTROWANY DLA WSZYSTKICH AGENCJA SOKOŁOWSKA
Pasaż Handlowy 2.

OGŁOSZENIA

za wiersz petitiu 16 hal., za każdy następny raz 12 hal., drobne ogłoszenia po 4 hal. od wyrazu (minimum 50 hal.). Nadane za wiersz petitiu 50 hal., spody na każdej stronie po 2 korony — Załączniki 30 koron za trykąc.

Inserty prowadzi w swoim zarządzie p. Marian Hapczyński.

Administracja „NOWIN” Zaczeka 7, od 8—1 w poł. i od 2—5 popołudnia.

We Lwów skład i ekspedycja
AGENCJA SOKOŁOWSKA
Pasaż Handlowy 2.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:
Kraków, ulica Ścieśna 1.7. Telefon 513.
Ekspedycja w drukarni Józefa Fischera.

Redaktor naczelny:
LUDWIK SZCZEPAŃSKI.

Wiadomości ustnie, telefonicznie i listownie przyjmuje redakcja (telefon 513) od godz. 7 rano do godz. 8 wieczorem. Reklamów nie swraca się.

„Nowiny” wychodzą codziennie. — Cena numeru 3 ct. (6 h.) — W poniedziałki i dni poświęcone 2 centy.

Prosimy

odnowić prenumeratę

Każdy nowy abonent otrzyma bezpłatnie wysocę interesujący satyryczny kalendarzyk „GDY NARÓD DO BOJU”

ze znakomitymi karykaturami.
Prenumerata „Nowin” wynosi w miesiącu miesięcznie 1 K 40 h., na prowincyi 1 K 60 h.; — kwartalnie 4 K 30 h., wględnie 4 K 50 h.

za, zapewniając, że robotnicy nie dopuszczą do żadnych podziemnych zamachów.

Stronnictwa monarchiczne przyczyniają się wedle sił do utrzymania wzburzenia we Francji. Ba, zachodzą poszlaki, że ci klerycali i monarchiści weszli w porozumienie z anarchistami i polajennie popierają ruch rewolucyjny, aby rządowi przysporzyć trudności.

Niesłychana sensacja wywołały onegdaj rewizje u 42 polityków antyrządowych w redakcyach „La croix” („Krzyż”) i „Le pelerin” (pielgrzym), podjęte w celu zbierania materiału dowodowego, że klerycali podniecają ruch rewolucyjny. Dzienniki antyrządowe atakują jednak bardzo ostro rząd za te rewizje, nazywając je manewrem policyjnym, którym rząd chce tłumaczyć opinie i wzmocnić swoje stanowisko.

W każdym razie gorąco robi się we Francji, i wyniku wyborów oczekują wszyscy z napięciem. Kwestya rozdziału Kościoła od państwa i kwestya referendum socjalnych roznamiętniają szerokie sfery społeczeństwa.

Dola naszych górników.

Pełczyca 1300 górników z Wiednia i Bochni.

Delegacja górników z Bochni i Wieliczki wyjechała do Wiednia, aby ministrom rolnictwa i skarbu przedstawić swoje ciężkie położenie i prosić o przyznanie im należnych praw. Pełczyca, którą wiozą ze sobą, zaczyna się od słów:

„Świadomość, że praca nasza twar-
da, obowiązkowa, a wierna, grotąca

Zamęt i trwoga we Francji.

Obawy rewolucyi we dzień 1 maja. — Przygotowania rządu. — Klerycali popierają rewolucjonistów? — Manewr policyjny).

We Francji robi się gorąco... Za dwa tygodnie zaczyna się wybory do izby deputowanych, agitacya wre zatem w całej pełni, a równocześnie ruch strajkowo rewolucyjny przybiera zastraszające rozmia-ry. W celach wyborczych dzienniki, nieprzyjazne obecnemu radykalnemu gabinetowi, rozgłaszają przerażające wieści o oczekujących Francję zaburzeniach, które wybuchną z dniem 1 maja.

Jakoż w Paryżu panuje wśród burżuazji istota panika. Paryżanie przygotowują się jakby na wytrzymanie dłuższego oblężenia miasta przez nieprzyjaciela, zakupują ogromne zapasy żywności, w wielu domach zamieniają luzienki na zbiórki wody, na wypadek, gdyby rury wodociągowe uległy zniszczeniu przez demonstrantów, zapalających się w naftę i siwce...

Rozeszła się nawet pogłoska, że rewolucyoniści dynamitem zniszczą kolej podziemną, zatopią miny w kanałach itp.

Wszystkie te wieści, szterzące trwogę, nie mogą jednak żadnej podstawy i służą głównie celom wyborczym, mając za zadanie odciągnąć przestraszone mieszczaństwo od radykalów. Niemniej rząd poczynił bardzo energiczne przygotowania, aby ewentualne próby rozruchów tłumić w zawrocie. Garnizon złożony z 40,000 żołnierzy już skoncentrowany w Paryżu, po chody w dniu 1 maja są zakazane. Prefekt policyi ogłosił, że ludność może być zupełnie spokojna. Również syndykat miejskiej robotnicy wedał odezwe do Pary-

Strasza zemsta odprawionej służnicy. (Patrz artykuł na stronie 5 tej).

ZDZISŁAW ZDANOWICZ

w Krakowie, ul. Sławkowska L. 3n.

POLECA

Słynne obawie amerykańskie z fabryki
Florsheim & Company, w Chicago

niemal chwili każdej śmiercią w czarnych żelazach ziemi, znajduje sprawiedliwą cenę i uznanie u rządu i waznych ekscelencji — ta świadomość skłania nas, podpisanych reprezentantów 1.800 górników z Bochum i Wieliczki, do przedłożenia waszym ekscelencjom niniejszej petycji, w której wskazujemy na ciężkie, prawie nieznosne położenie rodzin naszych i błagamy o pomoc i poprawę warunków, wśród których żyć i pracować musimy*.

A ciężko to jest i nieznosne ich położenie. Kto zna położenie górników na Górnym Śląsku, ten nie potrafiłby uwierzyć, jak prawdziwie ciężkie i przykre jest położenie robotników salinarnych.

Przeglądając się pokrócze sluskom i cyfrom aż nadto wymownie potwierdzającym powyższe słowa. W roku 1901 wydano ustawę organizacyjną dla górników Wieliczki i Bochum. W tymże teżże przepisów podzielono robotników w ten sposób, że — niesystemizowani tworzą klasę czwartą z płacą 1 kor. 44 hal. za osmiodziesięciodzienne, szychle. (Zaczynać należy, że szczyta ta trwa nie ośm lecz 9 do 10 godzin).

Systemizowani robotnicy podzieleni na trzy klasy, mają: w pierwszej klasie trzy stopnie, t. j. 2-80, 2-40, 2-20 kor.; w drugiej trzy stopnie, t. j. 2-80, 2-20, 2-10 kor.; w trzeciej równie, przy stopniu, t. j. kor. 1-90, 1-60 kor. W miesiącu jest przeciętnie 24 dni roboczych, zatem robotnicy średnich stopni powyższych trzech klas zarabiają miesięcznie po 60 kor. 52-80 k. i 45-80 k. niesystemizowani robotnicy IV klasy pobierają za ledwie 3 kor. 56 hal. miesięcznie. Z płac powyższych odciąga się nadto w hoch-achskich salinach od każdego z koron 3 hulerze na Kasę bracką, 20 halerzy miesięcznie na fundusz porcy za długi zmarłych członków Bractwa i 20 halerzy miesięcznie na utrzymanie muzyki salinarniej, która raczej potrzebniejsza jest każdemu innemu, tylko nie górnikowi.

Robotników w Wieliczce systemizowanych jest 484, niesystemizowanych 416, razem 900; w Bochum systemizowanych

280, niesystemizowanych 185, razem 415 robotników.

Przyjmując młodych ludzi w wieku między 15-18-tych a 20-tych rokiem życia i zatrudniając ich najprzód przy rozwoju soli (wozowy), później dopiero idą do łamania w pokłady (kruszący).

Czas, jak długo robotnik ma pracować w jednej lub drugiej kategorii, i warunki przeniesienia go w tych kategoriach, nie są uregulowane. Zane są liczne wypadki, że robotnicy spędzali swą 35-letnią służbę, jako wozacy.

Ze takie urządzenie słusznego nie jest, wynika z tego, że wozak* pozbawiony jest możności akordowej pracy „na szczyt”, zatem nie może pracować choćby w nadliczbowych godzinach, podnieść swego szupłego zarobku i ograniczony jest jedynie do płacy dziennej. Natomiast robotnik akordowy może przy sprzyjających warunkach pracy zarobić w miesiącu „szczytowym” (24 dni) 70—80 koron.

Systemizowanie robotnika, t. j. definitywne przyjęcie na etat na zasadzie dekretu, należy jedynie i wyłącznie od woli zarządu salin, zauważyć zaś należy, że w myśl protokolowego statutu dla robotników salinarnych nabywa górnik prawa do pensji na wypadek choroby lub niezdolności do pracy dopiero z chwilą systemizacji i to pod warunkiem, jeżeli jako systemizowany górnik najmniej przez 5 lat w salinach pracował.

Jakże więc przyszłość otwiera się mu na starość i dla jego rodziny, gdy sił zaczyna brakować, lub gdy wszędzie panująca tu gruźlica zwala na śmierć nie młodego człowieka? A najwyższą pensją, jaką górnik pierwszej klasy i pierwszego stopnia po 35 letniej służbie osiągnąć może, wynosi 62 kor. miesięcznie — ująłszy zaś 16 kor. 60 hal.

Brak normy dla czasu, w którym systemizowanie nastąpić winno powoduje, iż nieradko górnik pracując 8—10 lat bez dekretu, wobec czego nie ma wprost nadziei, aby kiedykolwiek emeryturę zdobyć potrafił. Włoka więc tacy upośledzeni smutne swe życie w ciemnych głębiach kopalni w milczeniu i rezygnacji. Dodac na

leży, że robotnik nie: używający może być każdej chwili za niewymagującym oddalony. Wzrosty przebiegać do 10 lat, wyższe t. j. o 10 hal. wyższe trzyletnie, a jeżeli miejsce najniższych klas kilka razy liczbę miejsc wyższych, a zatem się staje, że o 10 h. co 3 lata muszą z całej masy robotników być iluzoryczni.

Cała groza materialnego położenia górników Wieliczki i Bochum, w tym stopniu, w pełnym świetle, jeżeli się uświadomić, względnie warunków ich egzystacji w Wieliczce i Bochum, małe miasteczka galicyjskie, nie mają ani handlu, ani przemysłu, nie mają stowarzyszeń produkcyjnych lub konsumcyjnych, wskutek zaś nierzadko wielkiej ilości robotników, panuje tam niesłychana drożyzna środków spożywczych, czego jasny dowodem, iż najcenniejsze artykuły, t. j. chleb i mięso, są tam droższe niż w Wiedniu.

Brak mieszkań daje się boleśnie odczuwać w wygórowanych czynach zamieszkania jedynokrotnych górników do mieszkania po wszech sąsiedztwie, niekiedy około 14 kilometrów odległych od salin. Ponieważ zaś dzień roboczy trwa 8 godzin (bez wliczenia wjazdu do wyjazdu, co dwie godziny czasu zabiera), musi robotnik po całodzienniej ciężkiej pracy iść kilometry dalej, aby wrócić do domu, a zatem z dnia na dzień kosztować to do domu. Zimą zaś wreszcie kosztować to do domu. Zimą zaś wreszcie kosztować to do domu. Zimą zaś wreszcie kosztować to do domu.

Nie dziw, że przy takim stanie rzeczy popadają górnicy w coraz większą długi i padają ofiarą wyrzku małych lichwiarzy. Bolesna świadomość, że się pracuje tylko na długi, przyczynia się nie mało do „rozognienności” robotników.

Według przepisów służbowych dla sług i pracowników salin w Wieliczce i Bochum z dnia 17 lipca 1874, mieli robotnicy prawo poboru węgla za połowę erywalnych kosztów. Prawo to zostało im jednak odjęte i dziś muszą płacić pełną cenę za węgiel, co im wcale do nic nie poprawia. A

Herr T. M. Ryffo

(HUMORESKA).

— O —

Prezes Towarzystwa filantropijnego, którego jestem członkiem czynnym, poklepał mnie po ramieniu i rzekł:

Towarzystwo nasze pod względem moralnym znajduje się w stanie rozkwitu, goni resztkami sił materialnych.

Cóż mamy tedy uczynić? — zapytałem przez try.

— Pościs się na miasto, będziesz obchodził miś-kianka dobrych ludzi i stukał do ich sere litociwych.

A na karotę puścić się można?

— To sobie dobre! Jeszcze by też nie!

Zastanowiłem się przez chwilę.

A nazwiska członków, którzy zajęli się zbieraniem składek, będą ogłoszone w dziennikach?

— Rozumie się; do każdego z nazwisk będzie dodana nazwa herbu, przydomek i tytuł dóbr, w których jego najprzódkiem po raz pierwszy w życiu ogłądził światło dzienne.

To mnie zachęciło ostatecznie. Poszedłem. Wziąłem rękawiczki polowe i w ciągu trzech dni odwiedzałem mieszkania, położone na rozmaitych piętrach w różnych

dzielnicach miłosierdnego miasta z wynikami oczywiście pomyślnymi. Pamiętam, że w jednym z tych trzech dni, z pewnej drogi, gdzie otrzymałem zamiast gotowizny dwa używane plasty Rigolo w naluze, udałem się do domu nr 133 lit. c.

Stróż, do którego przedewszystkiem zwróciłem się o informację, zapłacił życziwie: — Ale czy pan tylko nie jest zdziwionym? W dziesięćdziesiąt czasach kręcił się tu rozmaici ludzie. Pozwórzaj! ktoś świsnął z ganku dywan perki, wtorej zaś jakiś elegant tak samo w cylindrze, ukradł i wywoził dorotkę pannę z drugiego piętra!

Rozprzeczylem jego obawy przedstawiłem się tym jestem. Dostatecznie przekonany, otworzył mi drzwi na schody frontowe.

Mam to do siebie, że wszelki przepych odświeżał mnie i onieśmiela. Widok człowieka dywanowego zapark oddech w moich wątpliwych piersiach; posąg Sokratesa z gipsu wywiał udzielenie krwi na mój mózg. Z drżeniem naciśnąłem guzik elektryczny na drzwi, na których miesiąca się starannie wypucowana tabliczka mieniła z napisem:

T. M. Ryffo, właściciel tego domu, członek Tow. Przyjaciół Sztuk Pięknych, członek Tow. Szkół i Tow. miłośników Krakowa.

Otworzyła mi dziewczyna przystojna i

Rzekłem uprzejmie:

— Czy zastalem szanownego pana Ryffa?

Odpowiedź, wyrażona srebrnym głosem, brzmiała:

— Der Vater ist, aber hesetzt. (Ojciec jest, ale zajęty).

Frugłem na kształt kurapatwy, nie dając mi czasu na okazanie zdumienia, znikła w głębi apartamentów.

Znalazłem się w gnieździe jakuty-tystów — pomyślałem — w gnieździe plemienia, które bogactwa się u nas i...

Moje dumania przerwał ukazanie się człowieka wysokiego i barczystego, o posłusnej, jakby stworzonej do kontusza. Po kręcił wasz sumiastego, który zaciął głowę twarz rumianą i pulchną!

— Ich bin Thomas Mathews Ryffo — rzekł, jak na niemca dość uprzejmie — aber in dies-r Minute ich kann nicht dienen für Herrn Gutmacher. (Jestem Tomasz Maciej Ryffo, ale w tej chwili nie mogę służyć panu do-bodziejowi).

Ja jako doły Galicyjanin naturalnie umiem po niemieku.

— Ich habe — rzekłem ze słwojej stro-

Pracownia i skład bandaży H. BOGDANOWICZA Z PRAGI,

bandaże i ortopedye, północzochy gumowe, poduszki i irygatory i t. p. również gumowe wyroby francuskie

Specjalista brzusznym pasów.

prawo to mają, niedzieli wszyscy robotnicy w rzadzie, w kołnierzach i przy kolejach, nawet do urzędniczych salinarni, a nawet i z w. szczytów salinarni. W zamian za swą ciężką i żmudną pracę nie mają robotnicy żadnych ulg, żadnych względów, żadnych pomocy ze strony władz. Bo instytucje, jak Kasa Bracka, pomoc lekarska i t. p., są tak niedostateczne, że nie ma nawet mowy o jakiejś poważniejszej opiece, czy pomocy. Ani w Wieliczce, ani w Bochni nie mają oni n. p. szpitalu własnego, tak przecież potrzebnego przy tak wielkiej liczbie pracujących.

Górnicy nie stawiają warunków, nie o kreślanie swych żądań, bo i czegoż może żądać człowiek, któremu od początku życia w użyciu kłosa, że ma być bezwzględnie wierny, posłuszny rządowi i złotonim, ma robić bez żadnego powodu, co mu władza przełożona przepisuje górnika.

Nie dziwnego, że petycja ich kończy się prośbą.

Wielkie Eksceklencje raczą spowodować zbadanie wyżej przytoczonych faktów, usunięcie niedoli i ustawowe uregulowanie stosunków robotczego. W szczególności śmiemy upraszać o znieśnienie i stopni, o odpowiednie podwyższenie płac, a przez to umożliwienie nam samym salin w Wieliczce i Bochni przysięgi godnej człowieka.

Prosimy, w końcu o przyspieszenie budowy domów robotniczych w Wieliczce i Bochni oraz o polecenie zarządów salin, aby się ścisłe stosowały do § 88 przepisów służbowych z 17 lipca 1874, odnoszące do nabyciania przez robotników węgla po połowie kosztów skarbowych.

Nie słuszniejszego jak te żądania! Rząd ciągnie z salin tak kolosalne zyski, że ma obowiązek dbać o wydatną poprawę ciężkiego bytu naszych górników, upośledzonych niesłusznie w porównaniu do Niemców.

2 Warszawy.

Zwziętostwo stronnictw narodowych przeciw partii nacjonalistyczno-żydowskiej i

postępowo-demokratycznej przy prawoborach uprawia, że bardzo prawdopodobnym będzie wybór narod. dem. adwokata Nowadowskiego i hr. Wł. Tyskiewicza na posłów w Warszawie.

Pisnia socjalistyczne podają nazwiska dziesięciu więźniów, tak śmieszko uprowadzonych z więzienia na Pawiaku. Uprowadzeni zostali: Judycki, Otoczi, Płochocki, Czarnecki, Kołakowski, Morganti, Bobek, Kiliński, Michalski, Gonczewski. Ośmiu z nich należy do polskiej partii socjalistycznej, dwóch do partii „bojowej”. Wszystkim groziła kara śmierci. Wykazanie więźniów wywołało pośród władz niesłyszalne zdumienie i zamieszanie.

Ogrodzą na głównych drzwiach katedry św. Jana w Warszawie przypięto odezwę archybiskupa warszawskiego, Popiela, do księży, obecnie sekciarzy maryawitów. Arcybiskup, na mocy dekretu Ojca świętego z 5 kwietnia, którego mocą zgromadzenie maryawitów połączono, wzywa tychże maryawitów, aby się w ciągu dni piętnastu od daty 25 kwietnia stawili się w konsystorz warszawskim dla wyłączenia wyroku papieskiego. Wzywani są byli księża: Paweł Skolimowski, Bolesław Wichowicz, Wawrzyniec Rostworowski, Adam Furmanik, Jan Kaczyński, Zenon Suchomski, Józef Pagowski, Jan Kuwalski, Edward Marks, Czesław Kahl, Roman Gótyński, Józef Poradowski, Stanisław Siedlecki i Józef Szymanowski. W razie niesłowności się ich we właściwym terminie uznani będą za krnąbrnych i trwających w błądzie, oraz zastosowane do nich będą kary, przepisane prawem kanonicznym.

Liczbą ofiar krwawych walk w Lesznie jest znacznie większą, niżeli pierwotnie przypuszczano. Zabitych jest osób 10, zmarło z ran odniesionych 8, ciężko rannych, z których wielu śmiertelnie, 27, leży rannych 58. Pokalanie jest także kilkunastu mianowicie, lecz ich kryją się z ranami i nie leżą się wcale, wierząc, że leżąc nałeczki Kołowski ich uleczą. Była więc słoszona formalka błaża!

Gubernator piotrkowski zakazał w obwodzie gubernii wszelkich procesji religijnych poza murami kościoła. Powodem te-

go rozporządzenia stały się ostatnie krwawe zajścia mianowicie z katolikami w Lesznie.

Co słysząc w mieście? Kraków 20 kwietnia.

KALENDARZYK.

Dziś w niedzielę Piotra m. — Jutro w poniedziałek Katarzyny. — Pojutrze w wtorek Filipa i Jakoba.

Niedziela.

Teatr miejski: „Książę Niezłomny”, dram. w 3-ia obr., przekład wierszem Juliusza Słowackiego.

Święcone Koła Mieszczańskie na Kotlewie o 11 przed.

Walec Zgromadzenia:
Związku katol. Kraków o 6 tej wiecz. w czytelni katol. ul. Sienna 1. 5.
Kółka Kontuszowego, Rynek 84 o godz. 4 pop.

Towarzystwo zebranie w „Eleuteryi” (Rynek 17), wieczorem.

Festyn w parku dra Jordana na Dom pracy na Kaszimerze.

Otwarcie wystawy kursu dla terminatorów malarskich w szkole przemysłowej.

—O—

Wielki Kraków. W piątek odbyło się plenarne posiedzenie komisji, wydelegowanej z Iona rady miejskiej, w sprawie przyłączenia sąsiednich gmin do Krakowa. Posiedzenie zajął prezydent miasta dr Leo, przedstawiając dyskusyjny stan sprawy, poczem dyrektor magistratu p. Grodyński przedłożył wniosek, odnoszący do dalszej akcji w tym kierunku.

W rezultacie długiej dyskusji wybrano z Iona komisji osobny subkomitet, który ma zająć się szczegółowym zbadaniem sprawy Wielkiego Krakowa i postulatów gmin, mających być do Krakowa przyłączonych.

Repertuar teatru miejskiego.
Poniedziałek: „Wieczór trzech królów”, kom.

ny — ein kurzes Geschäft (mam krótki interes).

Wypki bakalista ujął mnie pod ramię, wprowadził do gabinetu, usadowił w fotelu i rzekł:

— Setzen Sie, nehmen Sie Cigarre und rauchen sie, herr Gutmacher. Ich hier bald gehe. (Usiadaj pan, weź cygaro i zapal pan, panie dobrodzieju. Ja tu wkrótce przyjdę).

Ledwie to wyowiedział, gdy w progu stanął matrona o sympatycznym wejściu, armoja w szlafroczku i czepczek.

— Meine kleine Seele — zwróciła się do mnie — jetzt देने Eisenbahn! (Moja duszko, teraz twoja kolej).

Obezwodził mi lekki ukłon i zniknął za drzwiami pokoju, w którym panował gwar kilku głosów.

Ja z znalazłem się sam w pokoju załagiewnym sprzętami, pokrytymi pluszem i dywanami. Szany uginały się tu pod ciężarami rozmaitych przedmiotów.

Towarzystwo słupek piekarnych, bogatych, ranożych faworytów oledawiających znowu kłona Józefa Słomę, podobnież Skargi i inne.

— Bardzo dziwnie — szeptałem, — się po ścianach.

— Jak to moim uchem, rozległ się głosy w mojej mowie ro-

— Kasta, ktoś dzwoni.

Obejrzałem się. W klatce mosiężnej, ustawionej na stoliku pod oknem, kołysała się na kółku różnobarwna papuga.

— Kasta, ktoś dzwoni! — powtórzyła mi rodzaczka i jakgdyby pojmuje całą doniosłość wyświadczonej mi przysługi, dodała:

— A kuku!

Podszedłem do klatki i końcem ołwika zacząłem pięścić czubek głowy ptaka, który pomimo warunków nieprzychylnych w tem gnieździe, wrogiem dla słowiańszczyzny, potrafił zachować swego narodowości.

Tymczasem z przyległego pokoju gwar głosów męskich i kobiecych nie ustawał. Słyszałem zdania rozstrzelane lub też wypowiadane jednogłośnie.

— Das Kind trinkt Milch (Dzieci pije mleko).

— Wir haben einwenig Getreide und Mehl (Mamy trochę zboża i maki).

— Ein Pfund Thee kostet zwei oder drei Gulden (Funta herbaty kosztuje 2 lub 3 reńskie).

— Wo ist hier Rathaus? (Gdzie tu ratusz?) i wiele innych, które niezupełnie dokładnie rozumiałem.

Po pewnym czasie ktoś z dość śmiałym impetem trzasnął drzwiami w przedpokoju, następnie otwarty się podwoje gabinetu i stanął przedemną gospodarz.

Dla skrócenia odwiedzin, które się i tak już nieco za długo przeciągały, przysłałem wprost do rzeczy:

— Ich bin machende Glied von Gutmacherei... (jestem czynnym członkiem dobroczynności).

Pan Ryffo oburzył zatknął otwory swoich uszów.

— A dajże mi pan dobrodzieju spokój z tą przekleśną niemczyzną! — zawołał. Mam ją już dotąd, po samą szczyt!

— Jak to — zawołałem zdumiony — to państwo nie jesteście Niemcami?

Ozruczył mi wzrokiem, w którym malowała się zgroza.

— Co, jak? Ja, Tomasz Maciej Ryffo ma być Niemcem? Bóg mnie od tego strzeż!

I dając folę oburzeniu, wychylił głowę na przedpokój, wołając:

— Lubciu, Wandzu, Zosiu! Ten pan wziął nas za Niemców!

Poczem zwrócił się do mnie chmurno, jakby z uczuciem doznanej obelgi.

— Czemu właściwie mam zawiązać pańską obecność w moim domu?

Wyluszczyłem mu cel mego postąpienia. Skinął głową, sięgnął do kieszeni i wetknął mi w dłoń moneta złotą.

Podziękowałem i ujawniwszy kapelusza, zacząłem na odchodem:

— W każdym razie może mi pan przy-

elusz

Wielkim wyborze poleca po cenach niskich. Przyjmuje również wszelkie reperacje, prasowania, przerabiania kapeluszy męskich, damskich i dziecięcych.

Antoni Jarosz

Kraków, Sławkowska 11 (obok Grand Hotelu).

Czekoladę mleczną orzechową na sposób szwajcarski, **Adam Pi**
Czekoladę zdrowia wanilową, własnego wyrobu, **Kraków, Olga**
poleca **Floryńska 1. 2 (Hotel**

pieniądze nie śonie Bechera, lecz administracyi dóbr hr. Potockiego.

Becher w liście nie pisał, gdzie przebywa i dokąd się udaje, a odbiorczyni przesyłki w zakładzie opieki nad sierotami opakowanie skrętniki, tak, że nie wiadomo, skąd pieniądze zostały wysłane — i władze nie mogą wpisać na rachunek Bechera, który satańczył się z sobą ślady. Żona defraudanta i dzieci pozostają w największej nędzy.

Literatura dla dzieci.

Pięknymi i jasnymi dla dzieci i młodzieży posiada bardzo nielicznych zdolnych pracowników — i ten dziedzic literatury przedstawia się u nas fatalnie. Pragną u nas na tam polu prześwietlić panie, różne starsze grafomanki — a ta baka literatura jest okropna... Nie mamy też ani jednego o piśmie dla młodzieży, któregoby odpowiadał wymaganiom. Wychodzi naprawdę we Lwowie dość rozpowszechniony „Mały Światek”, ale jak nбого wygląda to piśmko w porównaniu z wydawnictwami niemieckimi lub francuskimi. Uważaj dobrą patriotyczną tendencją piśmka — ale redakcyi brak zrozumienia potrzeb młodzieży. Zagraniczne wydawnictwa umieją budzić w młodzieży ducha samodzielnosci, otwierają jej oczy na przyrodę, budzą w niej chęć do studiów przyrodniczych i do doświadczeń naukowych, oddają wskazówki z dziedziny chemii i fizyki, uczą konstruować łatwe aparaty fizyczne, uczą się słońca etc. Wiadomości z zakresu ogrodnictwa pokojowego, z dziedziny fotografii (tak dziś rozpowszechnionej!), pończucia, jak zakładają różne przyrodnicze zbiory, jak chować zwierzęta — w wszystkie to podane w formie pojętej i przystępnej, znaniami młodzieży ze zdobyciami wiedzy — a przedzwyczajnie dostarcza jej prawdziwie miłej i pożytecznej rozrywki.

Nazwyczajnie wydawnictwa dla chłopców są zagranicą doskonałe. Powieści dla młodzieży są tam wolne od fałszywego bałkieskiego sentymentalizmu, — wierzą opisy podróży i przygód, budzą męskiego ducha w młodych czytelnikach i wpajają w nich przekonanie, że świat stoi otworem dla śmiałych i przedsiębiorczych dążeń.

„Mały Światek”, którego kilka numerów leży na mojem biurku — zawiera głównie dużo, bardzo dużo... galanerii, a prawie nic z dziedziny przyrodniczo-dowodzącej. W jednym z nrów (12) natrafiam za to na powieść „W obronie dziecka” „z czasów przedhistorycznych” przez jakiegoś Szczęsnego Rogale. Dwoje dzieci: Siemka i Zwinny chronią się w jaskini wśród dziesięciu boru górskiego... Zwinny udaje się na polowanie. Przyczyna poniżej dokładnie ustęp tej powieści, na dowód, jakimi budzawami harmi się u nas młodzieży.

„Zwinny wdział na siebie skórę z jelenia głowę, wsiął w rękę pieszczot turaj i wyruszył.

Idąc swarzać pilnie uwagę którądy idzie, aby trafić z powrotem i znaleźć drogę, nadążając gębie.

Idąc tak, wzeszedł na polanę, gdzie pałało się stado jeleni. Ujrawszy je, stanął na skraju lasu i patrzył.

Nie stał jeszcze strasz, więc nie umiał trafić z daleka raczych zwierząt, które umiały biec tak szybko, że nie mógł marnieć o ich doścignięcie.

Nasnął więc głowę jelenia jeszcze głębiej na głowę, schylił się i zaczął iść na czołwach, nadsłuchając w ten sposób zwierzę. W ręko miał długą dłoń taką, ukończoną ze skóry zwierzęcia. I tak posuwał się z ostrożnością.

Usłyszał jeleni pałać się, cichło leżała pod drzewami oddechując. Niektóre zwierzę-

ta spostrzegły Zwinnego odzianego w ich własną skórę i patrzyły z podziwem na to zwierzę niby podobne do nich, a jednak nie jedno z nich... Może jakiś kłaka — pomyślał jeden z jeleni — i patrzył zdziwiony. Nie leżał się go, bo i cóż mógł mu zrobić taki mały pętlący prawie przy ziemi, a należał do jego własnego gatunku; podsunął się więc bliżej ku człowiekowi odzianemu w skórę, choć się praktycznie co to za diawło... ale drogą przepłacał swą ciekawość, bo Zwinny wyciągnął raptem rękę, podchwycił nie przygotowane do walki zwierzę, przewrócił je, zarzucił mu ramię na szyję i już go! miak...

Na widok ten pierzochło płocho stado, z naciśniętym człowiek był panem nie lada zdobyczą”.

Wieć p. Rogala, autor „powieści dla młodzieży”, wybrał sobie, że chłopiec może jelenia, ręką chwycić za szyję, obalić i już go mieć? Fantazyja ma urzawa kłaków z pewnością nie kwestyonuję, ale nie uprawiam do opowiadania budzaw. Czytelnik „Małego Światka”, wstydząc, że jelenia można ręką obalić, nabiera trąfnego wyobrażenia o sile i wielkości tego zwierzęcia! I to się zowie powieścią pończucia! Is.

Straszna zemsta odprawionej służącej.

(Patrz ilustracyi).

W Saint Quen, pod Paryżem, odprawiona ze służby kucharka w okropny sposób zemściła się na swym oślibodawcy p. Royer. Powodem do odwołania służącej było uprzedzenie przez nią na wielką skalę „koszykowców”. Rozwieściano i widocznie niepoetycznie służa, ostatnia noc, która przebywała pod dachem swego pana, użyła na spełnienie swej zemsty.

Royer, nie nie przeczuwając, ułożył się, jak zwykło, do snu razem ze swym 12-letnim wnukiem. Ciasa zalegała czył dom. Wtedy to służąca, nazwiskiem Padoux wzięła bankę z naftą i zakrała ją do się apyalini, obalając naftą człe żółtko i podpaliła je świecą. W jednej chwili płomienie wszystkie ogarnęły. Przerastony zwał się Royer ze snu i widział, jak bestyalska kucharka z całym wydziałem przysołacza biednego chłopca do żółtki, aby nie mógł ratować się przed ogniem.

Royer rzucił się na męger w obronie ukochanego wnuka; na straszny krzyk o ratunek, zbiegli się sąsiedzi, wyłamali drzwi do mieszkania i z trudem ugasiли ogień.

Podczas tego zamieszania, zbiegła sprzączni sataśkiej zemsty i miotana wyrzuciła sumienia rzuciła się w nurty rzeki, przepływającej obok miasteczka Saint Quen.

Ofary zemsty, p. Royera i jego wnuka, którzy doznali rozlicznych oparzeń na całym ciele — odwołano w stanie groźnym do szpitala. Bestyalska służąca sama wymierzyła sobie karę.

Zapomniaki nauczycielskie. Wybornie redagowany miesięcznik „Głos nauczycielski” ludowego” w nrze 3 za kwiecień zamieszcza następujące uwagi:

„Zapomniaki nauczycielskie są u nas synonimem tej żłaki państwa, która na bystrym koniu jedzie. To też jak zawsze, tak i w ubiegłym roku nauczycielstwo ludowe wszelkimi sposobami broniło się przeciw „polepszeniu bytu” (!) w postaci zapomóg, przysługujących tylko pewnym kłakom nauczycieli, albowiem tak pojęta „pomoc” — wówczas zadość, różnego rodzaju i rozgoryczona — w tajemnicy znać, aże, strasznie nwa-

żana być może za jeden z bardzo skuteczných środków rządzenia według zasady: Dajcie im impet! (Dziel i rządź!) Sejm nasz przecież „został na swoim!” — osiągnął w zupełności powyższy skutek...

Ze wszystkich stron kraju dochodzą nas skargi na pokrzywdzenie wielu nauczycieli i nauczycielek przy rozdawianiu zapomóg. Pominięcie to po większej części miało źródło w dwóch ciężkich dolegliwościach naszych stosunków krajowych — w protekcyi i szulstwie.

Tak n. p. w powiecie wielkoleńskim jeden z najracjonalniejszych i najpracowitszych nauczycieli nietylko w obrębie murów szkolnych, ale i na zewnątrz polu pracy obywatelskiej, dochodzący 30 lat służby, ojciec ośmiorga dzieci, z których troje w szkołach krakowskich utrzymuje, został pominięty przy rozdawianiu zapomóg podobno z powodu zarzutów „politykowania”. W tym samym powiecie nie otrzymał też zapomogi starszy nauczycielka szkoły wydusławskiej, rekonwalescentka po ciężkiej kilaumienkowej chorobie, a powódów, które tylko samemu inspektorowi P. mogą być wiadome”.

Hygieniczne kąpielki domowe. W Paryżu wprowadzono w ostatnich czasach specjalne urządzenia dla popierania higieny mieszkaniowej. Każdy dom paryski posiada obecnie kąpielkę, gdzie zasnaczone są dokładne dane o jego urządzeniu w stosunku do wymagań higieny, oraz wszelkie w tym kierunku wprowadzone zmiany lub ulepszenia. Na okładce wypisany jest okrąg, ulica i numer domu, a wewnątrz znajduje się też mały plan domu, z podaniem wszystkich rur kanalizacyjnych i innych, miejsce, przeznaczonych na śmiecie i odpady domowe itd. Na dalszej kartce znajduje się dokładny opis domu, potem zestawienie wszystkich wypadków śmierci. Potem następuje kartka z danymi, dotyczącymi desyficjencji, dokonanej w domu wraz z datą i przyczyną. Dalej są kartki poświęcone zmianom, dokonywanym z rozporządzenia władz sanitarnych, wogom o wynikach inspekcji sanitarniej w danym domu. Kontrolę nad kąpielkami uprawia w tym celu zorganizowany oddział policyjny. Od roku 1902, móg prawa, każde mieszkanie we Francyi, posiadające więcej niż 30 000 mieszkańców, musi posiadać biuro sanitarne. Koszt założenia owych kąpielki higienicznych nie może być wielki, prowadzenie ich również — a przykładać to godny ze wszech miar naśladownia.

Berlińskie służące. Przed kilku dniami odbyło się w Berlinie publiczne zebranie dla służących celem zaprotowania przed ordynacyi służebnej. Referował pisał socjalistyczny Artur Stadthagen, który wykazał nieprawidłowości odnoszących przepisów, wydających służące na samowolę państwa. Wywody mówcy poparły też niektóre kobiety, a mianowicie niejaka Gubela wakarza na stosunek służb do socjalnej demokracji.

Po przyjęciu odpowiedniej rezolucyi, solnowano zebranie trzykrotnym okrzykiem na cześć międzynarodowej socjalnej demokracji.

Przy tej sposobności zaleciwają też zapewne panie krakowskie niektóre szczegóły o stosunkach pracy służb berlińskich.

W Berlinie pobiera 16—18-letnia dziewczyna 20—25 marek miesięcznie, ma każdego niedziela p. południu wolną, a nierzadko też od 9 wieczorem i w dniach powojennych wolno jej rozporządzać czasem wedle upodobań.

W pewnym hotelu berlińskim pobiera pierwsza pomocnica kucharska, mająca lat 21, o bok wolnego stołu i stancyi, 21 marek miesięcznie, a pracuje tylko 10—11 godzin.

Z igrzysk olimpijskich w Atenach. W pierwszym dniu igrzysk walczyli o palmę

zwycięstwa gimnastyki. Z krajów, należących do Austrii, nikt nie brał udziału w zapasach. Zwycięstwo odniosły drużyny gimnastyczne z Norwegii i Danii nad niemieckimi i włoskimi. W drugim dniu odznaczono się przedstawiele Niemców austriackich. W walce na florecie został dr Harden wyznaczony do kobiecych rozstrzygnięć zapasów, a parą cyklistów Puhner i Holly wyszła zwycięską z biegu na tandemach i stanęła również do rozstrzygnięć walki parowej parze angielskiej i włoskiej. W zapasach pływaków odnieśli zwycięstwo Grecy i Włosi.

Ze angielskiej i amerykańskiej przedstawielele tego sportu, kwitującego w Anglii i Ameryce, nieśli w walce, przypisując tej okoliczności, że wyścigi pływaków odbywały się na otwartym morzu w zatoce Faleńskich, do czego Anglii i Amerykanie nie trenowali się. W wyścigach wioślarzy na łodziach 4-wioślowych pierwsi przybyli do mety Włosi, drugimi i trzecimi byli Francuzi; również zwyciężyli Włosi w wyścigach 6-tuśdziesiąt 12-wioślowych bark wioślowych.

Przebiegielko japońcówkich. Wydawane w języku angielskim „Korea Daily News” donosi o zajęciu następującemu: Wskutek kilku przypadków śmierci w rodzinie cesarskiej, Koreańczycy, atakując się do przyjętego zwycięstwa, musieli przyznać szaty białe i mieli je nosić przez lat kilka na znak żałoby. Przed dwoma miesiącami wydano jednak rozporządzenie, na którego mocy pozwolono na noszenie strojów kolorowych, a jednocześnie, co było wysoce niezmiennie, kilku sprawozdawców japońskich w Seulu doniosło telegraficznie swoim dziennikom, że noszenie szat białych będzie w przyszłości wogóle zakazane. Kłótnie szkieł ten jawił się w mieście później, a policja, zwłaszczona japońska, czuwa gorliwie, aby go nie przekraczano. Cel tego rozporządzenia łatwo zrozumieć: jeśli dodamy, że kupcy japońscy mają, a raczej mieli wielkie zapasy materii kolorowych w magazynach, które wskutek tego szkieł szybko się opróżniły. Tymczasem domy handlowe kupców chińskich i innych przepełnione są materiami białymi, obecnie już niesprzedanymi.

S. Francisco, pomimo gruzów, powraca wolno do normalnego stanu. Jak już telegramy zawiadomiły, wycofano powoli wojska z ulic. Z biegiem czasu musiano się do stać koniecznością, gdyż drakońskie rządy japońskie wprawdzie w pierwszej chwili utrzymywały w szelach ramach porządek, a na wet był miasto, lecz przy dłuższym trwaniu atakowały wszelki ruch i wywoływały wielkie niezadowolenie. Już i tak spowodowały one wiele dotkliwych i smutnych pomyłek, opóźnionych w najlepszym razie.

I tak n. p. jednego z najwybitniejszych milionerów w S. Francisco, p. Heberta Tildena, przy newsowaniu gruzów jego domu, znaleziono martwego. Jak się pokazało, zginał od kuli karabinowej. P. Tilden po katastrofie wychodził z miasta i umieścił rodzinę swoją w okolicy w bezpiecznym miejscu, posłem powołał automobil, opatrzonego w drogę „Czerwonego Krzyża”. Już ten powrót naraził go na niebezpieczeństwo i wzięto go na cel, a nawet jeden z jego towarzyszy został ranny. Następnie p. Tilden najwidoczniej udał się na gruz swego domu, aby poszukiwać zagrabianych wartościowych papierów i przy tej czynności zaskoczył go zapewne jakiś żołnierz, który wziął go za rabusia i zastrzelił na miejscu.

Te błądy spowodowały obywateli miasta, że utworzył „komitet bezpieczeństwa”, który objął nadzór nad porządkiem i kierownictwo spraw publicznych.

Po dniach pogody poczęł w San Francisco padać obfity deszcz, który się zmienił

w śląg. Z tego powodu obawiają się wielkich wypadków zapalenia płuc, a kobiety i dzieci, które zaczęły najpierw ulegać złej porze, poproszono do stojących jeszcze korytarzy i do domów prywatnych, które zostały się wobec trzęsienia ziemi. Wiele właścicieli tych domów nie chciało przyjąć nienależnych gości, ale żołnierze zrobili z nimi krótki proces: wyłamił bramy i drzwi i zainstalowali chorych przemocą.

Ze humor i dowcip nawet w chwili największej katastrofy się przydadzą, przykładem jest przegrado alynego teatru Pinta Caruso. Uciekł on z hotelu podczas trzęsienia ziemi, mając za sobą czas ubrać się i błąkał się po ulicach, nie mając się gdzie przespaciać. Dozwał wreszcie do skrawa Luisaetta, ale tam goły kordon żołnierzy nie puścił go dalej.

Wtedy Caruso wybiegł z kieszeni foto grafię Poncevala z własnoręcznym jego podpisem i pokazał ją oficerowi. „Al jeżeli pan jesteś przyjacielem naszego Teddy (Teodor) proszę czuć się, jak u siebie”, rzekł oficer, puścił go do ogrodu, gdzie Caruso mógł się przespaciać na trawie.

Nakoniec jedna uwaga: mamy do zanotowania jeszcze jeden objaw, przemawiający za tem, że szereg katastrof, obecnie stanowi epizod jakichś głębszych przemian w łonie kuli ziemskiej. Oto z Santiago do Chili donoszą, że prawie równocześnie z trzęsieniem ziemi w S. Francisco, spokojne dotychczas wulkany w Andach poczęły wybuchać. Wraz z tem w Chili i Argentynie odnotowano trzęsienie ziemi, które w Mendocinie urządziło wielkie szkody.

Burzliwe czasy...
Nowy Wulkan. Z Rio de Janeiro donoszą, że w stanie Minas Geras w Brazylii powstał nagle zupełnie nowy wulkan koło miasta Pot P o d'Aun. Miasto owo leży u stóp góry, porożonej lasem aż po sam wierzchołek. Otóż w ubiegłym tygodniu nocną porą mieszkańcy wspomnianego miasta zostali przebudzeni ogromnie silną dźwięcznością i wybiegli z pomieszczeń, spostrzegł, że wierzchołek góry stał czerwony, a na jego miejscu stworzył się krater, z którego ogniem i dymem. Rzekę Conquista, płynącą u stóp góry, masę ziemi i drzewa z korzeniami, zrzucono z góry, zatrasała się i zwróciła bieg jej w innym kierunku.

Telegramy „Nowin” Z caratu.

Wybory do Dumy.
Petersburg. (Pet. ag. pet.) Wczoraj odbyły się w 19 prowincjach, a 8 miastach wybory posłów do Dumy. Wybrano 63 posłów, w tem 9 członków centrum, 42 lewicy, 12 bez znanego dotąd kierunku politycznego. Wybory w Petersburgu i Moskwie wypadły na korzyść lewicy.

Petersburg. (Tel. ag. pet.) Posłami do Dumy z miasta Petersburga wybrani zostali: Prof. Karjelow, prof. Nabokow, b. wydawca „Prawa”, prof. Petrocki, członek rady gminnej, adwokat Kiedryk, adwokat Winawer, dr med. Prutkiewicz, członek rady gminnej (sami kadeci).

Posłami z Moskwy zostali wybrani: członek rady gminnej prof. Murowcew, członek zarządu docen. Kokoszkin, rzeczoznawca w sprawach finansowych prof. Hertenslein, zecer z drukarni „Rusk. Wied.” Sawieliew.

Tajemnicze „knięcie Gapon.”
Petersburg. Wzrost Margoline otrzymał z Berlina, jako pismo ręką kobiecą,

widocznie podstawione. List zawierał 1800 ubli. pugilares Gazona i klucz od jego depozytu kasowego w „Credit Lyonnais” z prośbą o postąpienie w sposób właściwy. W pugilares Gazona znajdowało się także pokwitowanie z 18 hm., podpisane przez osobę, której nazwisko zaczyna się od litery M. Był to ostatni dzień, w którym Gapon widano. (Widocznie więc Gapon został zgładzony. Przyp. Red.)

Zamach na żandarmskiego sprawcę.
Lublin. (Pet. ag. tel.) W Cielinie zamordowano wczoraj szefa żandarmerii pułkownika Pujola. Sprawcy uszli.

Rokowania Koła Polskiego z Sautchem.
Wiedeń. Koła polskie zebrali się dziś przed południem na posiedzenie. Hr. Dzieduszycki złożył sprawozdanie z przebiegu rokowań z rządem. Obrady uznano za ściśle poufne.

1 Maj.
Cała Wszechświat zjednoczenia robotnicze uchwały nie pracować w dniu 1 maja. Paryż. Pomoce litograficzne i krakowscy postanowili rozpocząć strejk z dniem 1 maja.

Tula. Robotnicy zakładu oświecenia miasta rozpoczęli strejk.

Londyn. Niezawisły syndykat robotników portowych wywa robotników, aby w dniu 1 maja pracowali. Związek służby miejskiej jest za zawieszeniem pracy w dniu 1 maja.

Konflikt angielsko-turecki.

Londyn. Tureckie wojska usunęły graniczne słupy, wzniesione pod El Arisp na pamięćk odwiedzin kedywa. Jak donoszą z Kairo prawdopodobna jest demonstracja floty, która by się zakończyła zajęciem wysp na morzu Egejskim. Wśród wyższych oficerów w Kairo, miesnowie wśród urzędników, panuje wielkie wzburzenie, przypuszczają bowiem, że Portę popierają w jej wojnie Niemcy.

Spór między Egiptem a Turcją jest już zwykłym sporem granicznym, lecz dotyczy niebezpiecznych interesów Anglii w Egipcie i bezpieczeństwa kanału sueskiego. Trudność tkwi w tem, że zamiary Turcji znajdują sympatyje wśród znacznej części ludności egipskiej. Anglia musi pospiesznie starać się o utrzymanie „status quo”.

Obiega pogłoska o mobilizacji tureckiego wojska na zachód od Damasku.

Londyn. „Daily Tribune” donosi z Malt. Eskadra otrzymała rozkaz do pogotowia i wyruszenia na morze po otrzymaniu instrukcji.

„Daily Mail” donosi z Port Said, że wojsko tureckie obsadziło El Ariach.

Dr. Actus Frommer
b. kłopotliwi i sekund odz. chr. apłt św. Łazarza. ordujące przy ul. Radziwiłłowskiej 31, dr. tel. 81. od 4 popołudniu.
Zakład Reintegroacji zapoż. 31, w najnowszym przyrządy do przewietrzania, fotografowania oraz do leczenia.

Skład fortepianów
W. BARABASZ
Kraków, I. 39 i. p. Linia. A-B.
(Dom Wgo. Wł. Fischera).

Prosimy o rychłe odnowienie prenumeraty celem uniknięcia przerwy w dalszej przesyłce pisma.

Tani sklep chrześcijański
„Pod Kościuszką”
w Krakowie, ulica Mikołajska L. 1.

poles, na obecna porę: Materie modne wełniane, voile, batysty, zefiry, kretony, perkal, satyny i t. p. — Bluzki i halki gotowe — Franki oraz bielizna stołowa. — Bielizna damska i męska własnego wyrobu. — Krawaty w najnowszych fasonach. — Wyprawy słubne. — O bardzo niskiej cenie. — Próbki wysyła się od wot i opłatowa.

Drukarnia J. Fischera w Krakowie, Gł.